

sig kongeligt og gjort stormende Lykke — ja, saa var der en lille Kadet, som havde Orlov og var hjemme et Par Dage, der forførte hende. To Dage efter rejste han og lod hende sidde alene tilbage.

Saa først forstod hun — men for sent — at hendes evindelige Latter havde faaet hende til at begaa et Skridt, hun aldrig vilde kunne gøre ugjort. Men nu var det sket! Hvad skulde hun nu gribe til? Kaste sig paa Hovedet ind i det? Lade sig rive med af det glade, ubundne Liv?

En Maaned efter lejede en Elsker Lejlighed til hende inde i Rennes — uden nogensomhelst Luksus forresten. Og saa begyndte for hende et Liv i Sus og Dus, saaledes som en lille By kan byde en smuk, ung Pige det, naar hun vil „more“ sig.

Men paa Bunden af sit Hjerte gemte hun — med hele Kvindens ureflekterede Følelsesliv — en dyb Kærlighed til den Fortid, hun selv saa vanvittig havde forskærtset. De gode, kærlige, varmtføjte Breve, hun stadig fik hver Ugedag, dannede en saa skærende Kontrast til „de Andres“ Maade at tale til hende paa. Den tapre Soldat dernede i det fremmede Land vidste jo ikke andet om hende, end hvad hun selv fortalte, saa han blev ved at ære og elske hende som før. Der er Lidelser, som kan aabne Menneskenes Øjne: hun havde lært at skatte ham, nu! . . . Og derfor vedblev hun, uden rigtig at tænke over, hvor hun egentlig turde, at svare ham i samme rene, uskyldige, kærlige Tone, hun hele Tiden havde brugt overfor ham. Ordene kom af sig selv, saa snart hun tog Pennen i Haanden. Hun bildte ham ind, hun stadig var den Yelva, han havde kendt og elsket, dængede Løgn paa Løgn blot for at vinde Tid, og for at han ikke skulde slippe hende.

Det gjorde saa godt at føle sig elsket, virkelig elsket, for sin egen Skyld. Hun kunde ikke nægte sig selv den eneste Glæde. Og hvorfor skulde hun gøre ham ulykkelig allerede nu? Fik han ikke tidsnok Sandheden at vide? Hun vilde lyve for ham lige til det sidste, hvis det var muligt.

„Det varer tre Aar endnu!“ sagde hun til sig selv, og det gav hende Mod. Hun kunde ikke bryde med ham. Det var jo hendes eneste Lykke, det var jo den, hun levede paa. „Saa meget des bedre,“ tænkte hun; „hvis han dræber mig, naar han en Gang faar at vide, hvad jeg er for en. Men jeg vil være lykkelig, saa længe jeg kan!“ — Og saa levede hun videre det Liv, hun havde kastet sig ind i, „morede sig“ og „gav sig god Tid“ i Selskab med Studenter og Officerer.

Pludselig hørte Brevene op. Det var i Begyndelsen af det femte Aar.

Yelva var ude af sig selv af Angst over denne pludselige Tavshed. Vidste han noget? Skulde han have faaet det at vide? Det kunde saa let være kommet ham for Øre, for netop paa den Tid, Brevene ophørte, laa hun paa Hospitalet af en Sygdom, hun havde paa draget sig under sit vilde Liv, og som havde skæmmet hende frygteligt.

Men for Vilhelm havde Livet stillet sig saaledes, som vi nu skal høre.

Han vandt hurtigt sine Overordnedes Velvilje og sine Kammeraters Agtelse ved sin Punktlighed, sin Flid og sin grundfæstede Ærlighed og Paalidelighed. Hans Kærlighed til Yelva gjorde ham stærk baade i Medgang og Mod-

gang. Han var saa sikker paa sin lille Kæreste, stodelede paa hende som paa det fineste Guld, og al hans Gøren og Laden, al hans Tragten og alle hans Ønsker gik ud paa at gøre sig hende værdig og at skabe sig en Fremtid, som de to i Forening kunde bygge paa. Han levede helt og holdent i Mindet om hende og i de Breve, hun sad og skrev til ham derhjemme i det kære Frankrig. Og jo mere han længtes efter hende, jo sødere, jo yndigere, jo kærere stod hun for ham. Han nød allerede forud Glæden ved at eje hende som sin Hustru, den Glæde, han intet Øjeblik tvivlede om en Gang skulde blive ham til Del. Og hver Dag bragte ham jo den Tid nærmere.

Hvor var han dog lykkelig den Dag, han blev Underofficer og fik Fortjenstmedaillen — og stolt! Stolt over at han kunde skrive det til sin kære, lille „Hustru“, og lykkelig over, at de var to om at dele den store Glæde! . . . Hvor Ordene: Tro, Fædreland, Ære, Hjem dog klang rent og smukt i hans Øren, takket være den rene, uoplettede Kærlighed, han havde bragt med der hjemme fra! Han var saa urokkelig sikker paa sin Yelva, at det end aldrig faldt ham ind at studse, naar der undertiden var en eller anden Sætning i Brevet, han ikke rigtig kunde forstaa. Altid havde han straks en Forklaring paa rede Haand.

Hvis Nogen paa én Gang var kommen og havde fortalt ham Sandheden og havde bevist sin Paastand saa eftertrykkeligt, at det ikke mere havde været ham muligt at tvivle — aa, hvor vilde han saa ikke være blevet ulykkelig, fortvivlet! Hvor vilde Livet ikke være blevet ham en uudholdelig Byrde, en grufuld Lidelse! Den, som var kommen og havde fortalt ham Alt, kunde jo nok beraabe sig paa, at „han sagde kun Sandheden“, men der er Tilfælde, hvor Sandheden dræber, hvor den, der aabenbarer den, er mere Morder end Ven. Var ikke Brevene fra hans gode, trofaste, lille Yelva for ham den sande Lykke midt i deres tvungne Adskillelse, den Adskillelse, som jo i Grunden var det største Held i hans Liv? Og var ikke denne Lykke den eneste, som overhovedet var mulig mellem de to?

Hvor helt anderledes havde Alting stillet sig for ham, hvis han f. Eks. havde trukket sig fri fra Soldatertjenesten og var blevet gift der hjemme i Frankrig med Yelva? Hvor vilde han ikke have lidt, naar Hvedebrødsdagene var forbi, og det var gaet op for ham, hvad hans Hustru var for en flygtig, overfladisk og koket Natur? Hvor mange Taarer vilde han ikke have udgydt, han, for hvem Hjemmets Arne stod som Indbegrebet af alt helligt og rent?

Og saa skulde de to Mennesker have levet sammen Side om Side, maaske i mange Aar! Hvis da ikke hun en skønne Dag havde sat en Stopper for det ved at rende fra ham.

Men i Stedet for alt det, i Stedet for dette positive Resultat af den „virkelige Lykke“, som man holder af at kalde Ægteskabet for, saa fik han det — man kan jo gerne kalde negative Resultat, om man vil — at være virkelig, fuldt ud, gennem-lykkelig i disse halvfemte Aar, han var skilt fra Yelva og levede i Mindet om hende og i et lyst og frejdigt Haab om Fremtiden.

Og vil man gøre den Indvending, at denne Lykke var jo kun Frugten af en Løgn, saa vil jeg dertil svare: Det beviser, at naar Gud vil gøre et Menneske lykkeligt, saa kan han endogsaa skabe Lykken af det, som i vore Øjne kun er Ulykke. Og saa vil jeg forresten spørge: hvor er vel den Lykke her i denne Taarernes Dal, som ikke mere eller mindre er bygget paa en Løgn?

En Nat i Begyndelsen af det femte Aar blev Vilhelm vækket af Alarmsignalet. Det var Araberne, der gjorde Oprør. Han sprang i Sadlen og fik Ild paa Geværet i en Fart.

Det blev en varm Skærmydse, men paa mindre end en Time havde de faaet Bugt med Oprørerne.

Da de red tilbage til Lejren i den stjerneklare Nat, lød der endnu et Par Skud langt borte. Kuglerne hvislede demom Ørene — og pludselig smuttede et Menneske ind imellem Hestene,

kravlende paa alle fire. Det var vel en Flygtning, der vilde hævne sin Vens Død.

Da han naaede hen til Vilhelm, drog denne sin Sabel, men hurtig som Lynet sprang Araberen op og jog sin Krumsabel gennem hans Bryst. Vilhelm sank døende sammen over Halsen paa sin Hest, medens Araberen undkom ved at flygte ind i en Dadellund.

De lagde ham paa en Baare og vilde bære ham hjem til Lejren, men han gjorde Tegn til dem, at de skulde lade være, han vilde dog ikke naa levende derhen. Det var ude med ham.

Fra Afrikas straalende Stjernehimel kastede Fuldmaanen sit hvide Lys ned over Soldaterne, der flokkedes om deres døende Kammerat; ham, de alle holdt af og saa op til. Taarerne løb ned over deres solbrændte Kinder. Instinktmæssig blottede de alle Hovedet.

Han famlede paa Brystet og tog Yelvas Billede frem, hans egen, lille, kære Yelva, som han aldrig mere skulde faa at se, men som havde lovet ham, at hvis han faldt i Krigen, vilde hun gaa i Kloster.

Saa gjorde han Korsets Tegn, trykkede Yelvas Billede til sine Læber og udaandede. Men hans Ansigt lyste af himmelsk Fryd.

Marinus Schneider

Der ligger En og dør i Nat. —
Dens hvide Skyer gaar i Drift
for Østenvindens Riv og Rift,
en skyndsom og urolig Skrift,
der staar et Nu og slettes brat, —
Der ligger En og dør i Nat.

Der ligger En og dør i Nat
og søger for sit Liv en Sum
i Gadenes Larm, i Himlens Rum
og vender — feberangst og stum —
tilbage til sig selv, forladt —
til Smerten i den sidste Nat.

Og jager atter vild og angst
i Verden ud, hvor Vaaren gaar
og kaster Glans i Kvinders Haar,
men hvor slet ingen Ulte staar
for den, der jager vild og angst
den sidste Nat for Dødens fangst.

Det suser i det nøgne Krat
og hvide Skyer gaar i Drift
og skriver hastigt, Rift i Rift,
vort arme Livs forrevne Skrift,
der staar et Nu og slettes brat, —
Der ligger En og dør i Nat.

Du skød som en Stængel af Jorden,
den kolde og sorte og blinde
og svajede og drejede mod Lysset,
berust af de vaarlige Vinde.

Du strakte dig, løb imod Solen,
du sugede af Jorden, af Safften,
da knækkede du, tynd og forarmet,
en Aften, en underlig Aften.

27. februar 1910.

Den Jord, hvor du havde dit fæste,
var stenet og fattig paa Væde
og grum mod en vaklende Stængel,
der løber mod Lyssets Glæde.

Hør Aftenens vaarlige Vinde,
en sukkende, pibende Tone
henover den knækkede Stængel
og hvide og frysende Krone.

Hans Ahlmann